

Maandag 3 mei 1993

20.59 uur

Het is duidelijk: alles moet echt anders. Want ik wil nooit meer zo'n Koninginnedag als afgelopen vrijdag waarop iedereen tijdens het feest in de sporthal met elkaar staat te tongen. Iedereen behalve ik.

Ik ben nog wel teleurgesteld, maar gelukkig ben ik niet meer chagrijnig. Dat komt vooral door de film *Private Resort*, die ik vanmiddag voor de tweede keer heb gekeken. Die zag ik vorige week ook al, toen ik aan het oppassen was bij ome Nico en tante Leonie. Zij hebben FilmNet, en tante Leonie heeft een kunstbeen.

Ik heb *Private Resort* nu geleend van hen, dan kan ik ernaar kijken wanneer ik maar wil. Ik kijk vooral voor de vrouw die Dana in die film speelt en die in het echt Karyn O'Bryan heet. Een onwijs mooie vrouw, met een mooie naam.

Het is 3 mei 1993, dus het is nog lang niet te laat om dit jaar van mijn tongontmaagding af te komen, maar dan moet alles écht anders. ACTIE!!!

Ik ga Karyn O'Bryan een brief schrijven. Ik heb niet haar

precieze adres. Maar alle Amerikaanse films worden in Hollywood gemaakt, dus als ik mijn brief naar de filmstudio daar stuur, komt het goed.

Karyn O'Bryan is wel wat ouder dan ik. Ik denk dat ze in de film negentien is. En die film is natuurlijk al een paar jaar oud, dus ze zal nu iets van 23 zijn.

Ik ben veertien. We schelen negen jaar. Gelukkig zijn we dan net geen pedo's.

Ik stop even met schrijven in dit dagboek en ga goed nadenken over mijn brief aan Karyn.

Dinsdag 4 mei

13.43 uur

Vannacht was een onrustige nacht. De brief aan Karyn O'Bryan maalde de hele tijd door mijn hoofd. Die moet echt in één keer goed zijn om kans te maken bij iemand als Karyn. Pas om ongeveer 2.12 uur ben ik in slaap gevallen.

Wel lekker uitgeslapen, dankzij de vakantie.

Beneden heb ik eerst een boterham met hagelslag gegeten. Dat doe ik elke ochtend, dus dat hoeft niet per se in mijn dagboek opgeschreven te worden. Daar is het nu te laat voor.

Na mijn boterham ben ik op mijn kamer wel acht of negen keer begonnen aan de brief. Ik kan best goed schrijven, kijk maar naar dit dagboek. Maar dat is allemaal in het Neder-

lands. Karyn is Amerikaans, die leest geen woord Nederlands. In het Engels ben ik toch wel een minder goede schrijver, dus dát ging de hele tijd niet zo heel lekker.

Uiteindelijk heb ik het kort gehouden.
Short. Wel in mijn mooiste handschrift natuurlijk.

Ik schrijf 'm hier snel over, zodat ik niet vergeet wat ik heb geschreven. Dan kan de echte brief straks op de bus.

Hello Karyn,

You don't know me, but I know you. I saw you in the movie Private Resort. It's a very good movie. And you are VERY beautiful.

I am Ronald from The Netherlands and right now I am 14 and a half years old.

Yes, that is young. But age is not important by real love, so I want to meet you.

Kiss from Ronald (The Netherlands)

ps If you read this, and you are not Karyn O'Bryan, then you have to bring this letter to her, because it is my love letter for Karyn O'Bryan who plays Dana in the movie Private Resort.

Thank you.

ps again: There is one more thing you have to know about me, Karyn. I don't like to say it, but I am very fair: I have a little bit rose on my head. That is the fault

of my father: I got it from him. He has a lot of rose. But now he has anti-rose shampoo and I am going to use that too. Very soon the rose on my head will be gone away forever. I promise that!

Dat laatste, over dat ik een beetje roos heb, moet ik haar toch wel laten weten. Bij ware liefde moet je geen geheimen hebben. Ik hoop dat ze ook naar mij toe eerlijk is. Als Karyn roos heeft, moet ze dat niet voor me verzwigen. Ik kan haar helpen om ervan af te komen, met die shampoo van papa. Als ze liever verder leeft mét roos op haar hoofd, accepteer ik dat natuurlijk.

Nu de brief op de bus doen. Voor de zekerheid plak ik er twee postzegels op, want de brief moet ver. Ik ben benieuwd wanneer ze 'm leest, en wanneer ik een antwoord van haar krijg. Ze lijkt me wel iemand die snel brieven (terug)schrijft.

Vrijdag 7 mei

17.17 uur

Dion belde me vanmorgen op en vroeg of ik zin had om naar hem toe te komen. Leek me leuk. Ik was nog nooit bij hem thuis geweest. Bovendien kwam het goed uit, want bij

mijn plan om alles anders te gaan doen hoort ook dat ik vaker met hem wil omgaan. Dion is cool. Gijs en Sander niet. Zij zijn nu meer een soort ex-vrienden van mij.

Zo snel kan alles veranderen.

Dion heeft best een mooi huis. In de woonkamer staat een piano, een grote zwarte. Hij zei dat de piano van zijn moeder is, die er van die klassieke shit op speelt. Zo noemde hij dat: klassieke shit. Ik ken geen klassieke shit. Nou ja, ik ken wel Mozart. En Beethoven. Maar alleen van naam: hun hits ken ik niet.

Grappig! Ik zie hierboven pas dat *shit* en *hits* precies dezelfde letters hebben!

Ze staan alleen niet op dezelfde plek natuurlijk.

Aan de muren van hun woonkamer hingen best veel schilderijen. Allemaal vage dingen. Dus niet schilderijen waar je gewoon kunt zien wat de schilder bedoelt. Wij hebben thuis maar één schilderij, boven de bank. Daarop zie je rennende paarden. Dat is heel duidelijk: je ziet gewoon een groep paarden achter elkaar aan rennen. Maar bij Dion hangen er alleen maar onduidelijke dingen aan de muur.

Ik bleef even naar zo'n vaag schilderij staan kijken. Er was veel roze, en een zwart rondje. Dion vroeg of ik zag wat het was. Ik keek best goed, maar had echt geen idee.

'Het is een grote kut,' zei Dion. Ik keek nog eens goed en zei toen 'o ja', ook al zag ik het nog steeds niet. Dion vertelde dat dit het favoriete schilderij van zijn moeder is. Hij zei: 'Mijn moeder zegt altijd dat alles begint met de vagina en dat het dus niet gek is om zoiets aan de muur te hebben hangen.'

Ze noemt het puur natuur. Ik ben wel gewend aan die enorme kut in onze huiskamer. Wat vind jij ervan, Ronald?’

Ik zei dat ik het wel gaaf vond, en ook puur natuur. Maar éígenlijk vind ik het beter als je in je huiskamer gewoon een schilderij met rennende paarden hebt hangen. Dat is ook puur natuur.

Op zijn slaapkamer heeft Dion een bureau en een bed en een bank staan, en dan nog houdt hij ruimte over. Die bank is onwijs relaxed: je kunt er helemaal in wegzakken. Naast die wegzakbank stond zijn basgitaar en een versterker. Hij heeft ook een tv op zijn kamer met daaronder een Super Nintendo. Op zijn wegzakbank hebben we Mario Kart gespeeld. Wel leuk, maar na een halfuurtje hadden we geen zin meer.

Wat Dion ook op zijn kamer heeft: een telefoon. Ineens zei hij: ‘Ik heb wel een leuk idee. Wacht, dan pak ik beneden even de krant van mijn ouders.’

O ja, zijn ouders waren dus niet thuis, die waren allebei naar hun werk. Dion heeft een oudere zus, die is zestien of zeventien, denk ik, en zij zijn dan gewoon samen alleen thuis. Wij zijn echt bijna nooit alleen thuis. Dions ouders vertrouwen hun kinderen wel heel erg.

Dion kwam terug met de krant en zocht en zocht en zei: ‘Ja, hier!’ Ik keek mee. Ik had dit eerder gezien: een hele bladzijde vol met sekslijnen. Dion zei dat we er wel eentje konden bellen om te testen of het wat was. We gingen op zijn bank zitten met ons hoofd tegen de hoorn.